

KAPITOLA 1

Krásní jako den

Dům stál tři míle od železniční stanice, ale už po pěti minutách kodrcání zaprášenou drožkou začaly děti vystrkovat hlavy z okna a ptát se: „Už tam budem?“ A pokaždé když minuly nějaký dům, což nebylo moc často, se všechny dotazovaly: „Není to tady?“ Ale nikdy to *tady* nebylo, až konečně dojely na samý vršek kopce, hned za křídovým lomem u pískovny. Tam stál bílý dům se zelenou zahradou a vzadu se sadem, a matka řekla: „Tak jsme tady!“

„Jé, on je celý bílý,“ podivil se Robert.

„A koukni na ty růže,“ poznamenala Antea.

„A ty švestky,“ řekla Jana.

„Docela se mi líbí,“ připustil Cyril.

„Pudu pá,“ usoudilo Mrně, a vtom drožka naposledy zavrzala a s poskočením zastavila.

Jak se všichni hnali ven, aby ani minutu nemeškali, dost se pokopali a pošlapali si vzájemně nohy, ale nikomu to nevadilo. Maminka kupodivu tolik nespěchala, a tak nesekočila, ale slezla pomalu po schůdkách a hned se začala starat, aby se zavazadla donesla dovnitř, a taky zaplatilo kočímu. Vůbec se nepřidala k tomu prvnímu radostnému pobíhání trnitou, ostružinovou a kopřivovou divočinou za rozbitou brankou v zahradě s vyschlou fontánou po straně domu. Ale projednou měly pravdu děti. Ten dům nebyl moc hezký, byl docela obyčejný a matce se zdál nepohodlný, vůbec se jí nelíbilo,

že tam nejsou žádné police a skříní prý je taky málo. Otec ji už předem varoval, že okapy na střeše a kryty parapetu jsou jako stavitelův zlý sen. Jenže pro děti bylo rozhodující, že dům byl daleko na venkově, na samotě, kde nebylo široko daleko jiné stavení, a ony už po dva roky nevystrčily nos z Londýna, ani na jednodenní výlet k moři. Bílý dům jim proto připadal jako pohádkový palác v ráji.

Londýn je prý pro děti učiněné vězení, zvláště když rodiče nemají mnoho peněz. Jsou tam jistě obchody a divadla, i loutkové divadlo pro děti a všelicos jiného, ale jsou-li rodiče spíš nemajetní, moc vás do divadla neberou a hračky nekupují. Ve městě nejsou věci, s nimiž si můžete hrát, aniž byste je ničili nebo sobě ublížili, jako jsou na venkově stromy, písek, voda a lesy. Všecko v Londýně má špatný tvar – samé přímky a rovné ulice, oproti zvláštním tvarům na venkově. Každý strom je jiný, jak asi víte, a jistě vám už někdo nudně vysvětloval, že ani jedno stéblo trávy se nepodobá druhému. Ale v ulicích, kde tráva neroste, vypadá všecko na jedno brdo. Proto děti ve městě často tolik zlobí. Nevědí, co to s nimi je, a nevědí to ani jejich tátové a mámy, tety, strýcové, bratrance, učitelé a chůvy, ale já to vím. A vy to teď víte také. Děti na venkově někdy také zlobí, ale z docela jiných důvodů.

Robert, Antea, Jana a Cyril už stačili důkladně prozkoumat zahradu a přístavky, než je zavolali, aby se umyli k večeri.

Už věděli, že se jim v bílém domě bude určitě líbit. Zdálo se jim to od prvního okamžiku, ale když zjistili, že zadní strana domu je celá pokrytá bíle kvetoucím jasmínem, vonícím jako lahvička nejvzácnější voňavky, jakou kdo kdy dostal k narozeninám – když uviděli trávník, tak zelený a hladký, úplně jiný než zahnědlá tráva v Camden Townu – když objevili stáj s půdou, v níž zůstalo ještě trochu sena – už si byli skoro jisti. A když Robert našel rozbitou houpačku, z níž hned spadl a udělal si bouli velikou jako vejce, a když si Cyril přiskřípl prst do dvířek kůlny, která asi kdysi sloužila jako králíkárna, bylo to všem úplně jasné.

Nejlepší na tom bylo, že tu neplatily žádné zákazy, kam se nesmí chodit nebo co se nemá dělat. V Londýně skoro na všem čtete: *Nedotýkat se!* A i když ten zákaz někdy není vidět, stejně víte, že tam je, nebo vám to hezky rychle někdo připomene.

Bílý dům stál na úbočí kopce a za ním začínal les. Po jedné jeho straně byl vápencový lom a po druhé pískovna. Dole na úpatí byla rovná pláň s podivnými bílými budovami, kde lidé pálili vápno, a s velkým červeným pivovarem a dalšími domy. Když slunce zapadalo, velké komíny zahalovaly kouřem celé údolí, které bylo jakoby plné zlaté mlhy, a vápenné pece a sušárny se mihotaly a blýskaly jako kouzelné město z Tisíce a jedné noci.

Když jsem vám teď řekla, jak to tam vypadalo, zdá se mi, že bych měla pokračovat a vyprávět vám zajímavý příběh o těch nejobyčejnějších věcech, které tam děti dělaly. Dělaly totéž co vy, a tak byste tomu jistě věřily. A kdybych řekla, že ty děti taky někdy zlobily, vaše tety by mohly napsat na okraj: *Svatá pravda!* Nebo *Tak to je!*, což by se vám určitě nelíbilo. Takže budu raději vyprávět o podivuhodných příhodách, které se dětem staly, a pak můžete knížku klidně nechat někde ležet, protože na ni nikdo nebude přepisovat: *Svatá pravda!* Dospělí lidé na opravdu podivuhodné věci nevěří, ledaže by se jim to dokázalo. Ale děti uvěří skoro všemu, a to dospělí vědí. Proto vám vyprávějí, že Země je kulatá jako pomeranč, i když vy vidíte docela jasně, že je plochá a hrboilatá. Proto tvrdí, že se Země točí kolem Slunce, zatímco vy

každý den vidíte, že Slunce pěkně ráno vstává a večer jde spát do postele a že Země také ví, co se patří, a leží tiše jako myška. Myslím ale, že tomu všemu o Zemi a Slunci věříte, a tak pro vás nebude těžké uvěřit, že Antea a Cyril a ostatní nebyli na venkově ani týden, a už potkali skřítka. Aspoň mu tak říkali, protože si tak říkal sám, a on to přece musel vědět. Vůbec však nevypadal jako skřítek, jakého jste viděli vy nebo o jakém jste slyšeli nebo četli.

Stalo se to v pískovně. Tatínek musel náhle odjet kvůli nějaké práci a maminka zas musela jet k babičce, která onemocněla. Oba odjeli ve velkém spěchu a dům se najednou zdál hrozně tichý a prázdný a děti se potulovaly z jednoho pokoje do druhého a koukaly na zbytky papírů a provázků po stěhování, které ještě nikdo nestačil uklidit. Nevěděly, co dělat, a tu řekl Cyril:

„Víte co, vezmeme naše lopatky od moře a půjdeme kopat do pískovny. Můžeme si hrát, že jsme u moře.“

„Táta říkal, že to kdysi moře bylo,“ řekla Antea, „prý jsou tam mušle staré tisíce let.“

Tak šli. Ovšemže se už byli podívat na kraj pískovny a dívali se přes okraj dolů, ale raději neslezli, aby jim to tatínek nezakázal, a stejné to bylo s vápencovým lomem. V pískovně se vám nemůže nic stát, když se nepokoušíte slézt přímo dolů, ale když okraj obejdete po cestě, po které jezdí vozy.

Každý si nesl svou lopatku a v nošení Mrně se střídali. Říkali mu tak, protože z nich byl nejmenší. Antei se říkalo Pantera, což se trochu podobalo jejímu jménu.

Pískovna je velikánská a široká, nahoře na okraji roste tráva a suché dlouhé květiny tmavorudé a žluté barvy. Vypadá to jako obrovo umyvadlo. Jsou tu kopečky písku a díry po stranách srázu, kde se kopal písek, a vysoko na úbočí jsou malé otvory, což jsou dveře domečků břehulí říčních.

Děti samozřejmě postavily hrad, ale stavění hradů není taková zábava, když nemůžete očekávat, že přišustí příliv, aby naplnil příkop a smetl padací most a nakonec každého pěkně namočil aspoň do pasu.

Cyril chtěl vykopat jeskyni, kde by se dalo hrát na pašeráky, ale ostatní se báli, že by je to mohlo pohřbít zaživa, takže nakonec se všichni pustili do kopání díry skrz hrad až do Austrálie. Tyhle děti, jak vidíte, věřily, že svět je kulatý a že na druhé straně malí Australané chodí obráceně jako mouchy na stropě, hlavou dolů.

Děti kopaly a kopaly, až jim ruce zrudly a byly horké a celé od písku, a tváře měly úplně zpocené. Mrně se pokusilo ochutnat písek, a když zjistilo, že to není cukr, jak si myslelo, dalo se do takového pláče, až nakonec usnulo stulené do tlusté teplé kuličky uprostřed nedokončeného hradu. Tak měli jeho bratři a sestry čas na opravdu pořádnou práci a díra,

kteřá měla vést až do Austrálie, se prohloubila tak, že Jana, které se říkalo Míca, prosila ostatní, aby s tím přestali.

„Co když se dno díry najednou propadne a vy spadnete mezi malé Australany – to jim písek napadá do očí!“

„Ano,“ řekl Robert, „a oni se na nás budou zlobit, budou na nás házet kamení a neukážou nám klokany a vačice blahovičníky a emu, a nic.“

Cyril a Antea sice věděli, že Austrálie není takhle blízko, ale souhlasili, že přestanou kopat lopatkami a dál budou hrabat jenom rukama. To bylo docela lehké, protože písek na dně jámy byl velmi měkký, jemný a suchý, jako u moře. A byly v něm malé mušličky.

„Představte si, že tady kdysi bylo moře, celé vlnité a třpytivé,“ řekla Jana, „s rybami a mořskými úhoři, s korály a mořskými pannami.“

„A se stožáry lodí a utopeným španělským pokladem. Docela rád bych našel zlatý dublon nebo tak něco,“ přál si Cyril.

„Jak se to moře ztratilo?“ divil se Robert.

„V kbelíku ne, ty chytrý,“ řekl jeho bratr. „Táta říkal, že Země se jednou vespod strašně rozpálila, jako se to stane někdy tobě v posteli, a tak nahrbila ramena a moře sklouzlo jako z nás deka, a její rameno už zůstalo trčet do vzduchu a stala se z něho suchá země. Pojdme se podívat po mušlích, támhleta jeskyňka vypadá, že by v ní mohly být, a něco tam vidím, jak

kousek kotvy ze ztroskotané lodě, a stejně je v té australské díře hrozné vedro.“

Ostatní s ním souhlasili, ale Antea hrabala dál. Ráda vždycky dokončila věc, do které se pustila, a zdálo se jí ostuda nedostat se tou dírou až do Austrálie.

V jeskyni nebylo nic zajímavého, žádné mušle tam nebyly, a z kotvy od lodě se vyklubalo topůrko ze zlomeného krumpáče. Jeskynní parta zrovna došla k názoru, že z toho písku, když není u moře, dostane člověk jenom žízeň. Někdo navrhl, aby si došli domů pro limonádu, když tu Antea na jednou vykřikla:

„Cyrile! Pojď sem honem! Pojď rychle, je to živé! Uteče to, rychle!“

Všichni pospíchali zpátky.

„To je krysa, ne,“ řekl Robert. „Táta říká, že na takových starých místech jich je hrůza – a tady to musí být pěkně staré, jestli tu před tisíci lety bylo moře.“

„Třeba je to had,“ otrásla se Jana.

„Pojďte se na něj podívat,“ řekl Cyril a skočil do díry. „Já se hadů nebojím. Já je mám rád. Jestli je to had, tak ho ochočím, bude se mnou všude chodit a v noci mi bude spát otočený kolem krku.“

„To teda ne!“ řekl Robert, který s ním spal v ložnici. „Ale jestli je to krysa, tak můžeš.“

„Nebud'te hloupi,“ řekla Antea. „To není krysa, je to mnohem větší. A had to taky není, má to nožičky, vždyť je vidím – a je to chlupaté! Ne – ne lopatkou, něco mu uděláte. Hrabte rukama!“

„A ono to udělá něco mně! Vypadá to na to,“ a Cyril popadl znovu lopatku.

„Nech to!“ řekla Antea. „Nech tu veverku. Já – nevím, vypadá to hloupě, ale ono to něco řeklo. Fakt to něco povídalo.“

„A co?“

„Nechte mě být, řeklo to.“

Cyril ale mínil, že jeho sestře přeskočilo, a spolu s Robertem kopali dál lopatkami, zatímco Antea poposedala rozčilením na okraji jámy. Kopali opatrně a nakonec uviděli všichni, že na dně australské jámy se opravdu něco hýbe.

Tu Antea vykřikla: „Já se nebojím, pusťte mě tam!“ Vrhla se na kolena a začala prudce bušit.

„Nechte mě být,“ řeklo to. A teď to slyšeli všichni a jeden se díval na druhého, jestli to slyšel taky.

„Ale my tě chceme vidět,“ řekl Robert odvážně.

„Já si přeju, abys vylezl ven,“ dodala si odvalu také Antea.

„No dobrá, když je to tvé přání,“ řekl hlas, a písek se začal hýbat a vířit a vyletovat, až se do díry vykulilo něco hnědého a chlupatého a tlustého, písek se z toho jen sypal a ono to sedělo, zívalo a mnulo si ručkama oči.